

5. Мелехин А. В. Теория государства и права: учеб. [Текст]/ А. В. Мелехин. – М. : Маркет ДС, 2007. – 640 с.
6. Теорія держави і права: навч. посіб. [Текст]/ [О. О. Тихомиров, М. М. Мікуліна, Ю. А. Иванов та ін.] ; за заг. ред. Л. М. Стрельбицької. – К. : Кондор, 2016. – 332 с.
7. Нерсесянц В. С. Общая теория права и государства: учебник [Текст]/ В. С. Нерсесянц. – М. : Норма : ИНФРА-М, 2012. – 560 с.
8. Алексеев С. С. Теория права: учебник [Текст]/ С. С. Алексеев. – М.: БЕК, 1995. – 320 с.

О. Ю. Колеснік

студ. II курсу

спеціальність «Право»

Науковий керівник: к.ю.н., доц. А. В. Левенець

РОЛЬ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ В СИСТЕМІ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ

Проблема захисту прав людини перестала мати національно-територіальну прив'язку та перетворилась на одну з глобальних проблем людства. Система захисту прав людини отримала активний розвиток на міжнародному рівні саме після другої світової війни в першу чергу завдяки заснуванню Організації Об'єднаних Націй як найголовнішої інституції міжнародного права, основною ціллю діяльності якої є «утвердження віри в основні права людини, у гідність і цінність людської особистості, а також здійснення міжнародного співробітництва у вирішенні проблем економічного, соціального, культурного і гуманітарного характеру і в заохоченні та розвитку поваги до прав людини і основних свобод для всіх незалежно від раси, статі, мови, релігії» [1, ст.1].

Статутні органи ООН беруть важливу участь у забезпеченні поваги до прав людини. Згідно зі ст. 13 Статуту, Генеральна Асамблея ООН повинна сприяти міжнародному співробітництву в соціальній, культурній, економічній сферах, галузі охорони здоров'я, а також сприяти здійсненню прав людини і основних свобод. Для реалізації цих завдань Генеральна Асамблея ООН може приймати рекомендації, адресовані державам – членам Організації. Так, в 1948 р. Генеральна Асамблея ООН прийняла Всезагальну декларацію прав людини, яка стала основою для багатьох міжнародних, регіональних та національних нормативно-правових актів в галузі прав людини, в тому числі – для Розділу II Конституції України «Права, свободи та обов'язки людини та громадянина». Питання

прав людини розглядають в Головних комітетах Асамблеї, а також у її допоміжних органах (наприклад, у спеціальних комітетах з дискримінації, проти апартеїду тощо).

Серед інших основних органів ООН особливу роль у захисті прав людини відіграє Економічна і Соціальна Рада (ЕКОСОП), яка під керівництвом Генеральної Асамблеї координує економічну і соціальну діяльність ООН, у тому числі, як зазначено в Статуті, готує «рекомендації з метою поглиблення поваги і дотримання прав людини й основних свобод для всіх» [1, ст.62]. Цей орган має право готувати для Генеральної Асамблеї проекти конвенцій з питань, що належать до її відання, створювати комісії для виконання своїх функцій та здійснювати різноманітні заходи в галузі захисту прав людини. Важливість цього органу засвідчує той факт, що на нього припадає майже 70 % всіх бюджетних ресурсів, а також персоналу ООН.

Окрім зазначених вище загальних органів ООН, особливу увагу слід приділити Раді ООН з прав людини як профільному органу в системі міжнародного механізму захисту прав та свобод людини та громадянина. Цей орган був заснований в 2005 р. під час Саміту глав держав та урядів у Нью-Йорку та змінив існуючі раніше Комісію та Комітет з прав людини ООН. Наступним кроком розвитку цього органу стала ухвалена Генеральною Асамблеєю ООН резолюція 60/251, в якій містяться положення стосовно мандату, роботи, складу та процедури обрання членів Ради. Відповідно до резолюції, головною метою РПЛ є захист прав і основних свобод людини на справедливій та рівній основі, а також ефективна координація та інтеграція діяльності, що стосується прав людини, у рамках системи ООН [2].

Відповідно до положень Резолюції, основною формою роботи Ради ООН з прав людини є проведення всеосяжних періодичних оглядів щодо виконання кожною державою її зобов'язань і обов'язків у сфері прав людини (УПО). У загальних рисах визначаються і основні параметри УПО: огляд «повинен бути механізмом співпраці, заснованим на інтерактивному діалозі з відповідною країною за її активної участі, та облік її потреб у створенні потенціалу», «доповнювати, а не дублювати роботу договірних органів» [3, с. 299]. Ефективність та дієвість такої форми міжнародного контролю за станом дотримання та забезпечення прав людини довів перший цикл УПО (2006-2011 рр.). У травні 2012 р. розпочався другий цикл Універсального періодичного огляду.

Особливе значення діяльність Ради ООН з прав людини має для вдосконалення та розвитку механізмів забезпечення, реалізації та захисту прав людини в Україні. Наша держава, будучи обраною членом РПЛ в 2006 та 2008 роках, зробила власний внесок в процес утвердження демократичних принципів прав людини в світі. Співробітництво України з провідними державами в рамках РПЛ надає додаткові можливості для роз'яснення своєї позиції з ключових питань забезпечення прав людини та налагодження ефективного міжнародного співробітництва в цій сфері [2].

Отже можна зробити висновок, що всі країни Східної Європи, незважаючи на історичну спадщину, є активними учасниками міжнародно-правової системи захисту прав людини, що сформувалася завдяки активній діяльності ООН. Кожна з держав світу прагне створити власну особливу модель захисту прав людини, прагне вести свою національну політику, яка буде враховувати специфіку саме цієї держави. Проте всі вони мають відповідати міжнародно-правовим стандартам, які розроблялися ООН на протязі багатьох років та продовжують вдосконалюватись і сьогодні.

Список використаної літератури

1. Статут Організації Об'єднаних Націй, прийнятий 26 червня 1945 р. в м. Сан-Франциско з наст. змінами [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/995_010/ed19450626. – Назва з екрана.
2. Рада ООН з прав людини: офіційний сайт Представництва України при відділенні ООН / Офіційний веб-сайт Представництва України при відділенні ООН [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://geneva.mfa.gov.ua/ua/ukraine-io/human-rights>. – Назва з екрана.
3. Асірян С. Р. Статус ради ООН з прав людини у системі Організації Об'єднаних Націй [Текст] / С.Р. Асірян // Право і суспільство. – 2014. – №1-2. – С.298-300.

Д. Є. Корж

студ. I курсу

спеціальність «Право»

Науковий керівник: к.ю.н., доц. С.В. Пілюк

ПОДВІЙНЕ ГРОМАДЯНСТВО: КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ТА СУЧАСНІ РЕАЛІЇ

Останнім часом проблема подвійного громадянства набула для України особливої гостроти. Кількість осіб, які використовують два або більше паспортів з кожним роком збільшується та обчислюється сьогодні тисячами [1, с. 25]. Це питання вже давно